

aRiN

“Jüri kararını açıklasın?” diyerek onay hakkını jüriye açtı Hakim Bey.

Herkes kararı tahmin ettiği için çok sürmeden, uzak masaüstü bağlantılar bir bir onay vermeye başlamıştı. Kırmızı butonun o tok sesi doksandokuz ayrı evde yankılanıyor, suçlu olduğu onaylanıyordu. Fakat sadece tek bir user cevap vermeden ve oturumunu kapatmadan bekliyordu. Otuz saniye kuralı da aşılınca, güvenlik protokolünün ilk aşaması devreye girdi;

“Verify captcha – Ekrandaki görsellerde yer alan itfaiye musluklarını işaretle”

Üç saniye içinde ekranda uyarı çıktı, “User Active. Tekrar soruluyor.”

“Suçlu” Kırmızı buton ve “Suçsuz” Mavi Buton.

Yirmi saniye kuralı işlemeye başladı ve;

“Verify captcha – Ekrandaki görsellerde yer alan elektrik direklerini işaretle”

Üç saniye içinde ekranda uyarı çıktı, “User Active. Tekrar soruluyor.”

“Suçlu” “Suçsuz”

Şu, basit dava sadece bir kişi yüzünden, boşu boşuna uzuyor görünüyordu. Diğer jüri üyelerinden “F***, ..dür gitsin, Niye yaşasın ki?” vb. yazılar, yorumlara gelmeye başlamıştı bile. Güvenlik, argo sözcüğü algılayıp kamufle ediyordu. Tabii bir daha jüri olamayacak şekilde de fişleniyordu bu User; bilinçli yapılınsın ya da yapılmaz.

Kısa bir bekleme sonrası artık on saniye işledi ve;

“Verify captcha – Ekrandaki görsellerde yer alan otomobilleri işaretle”

Üç saniye içinde ekranda uyarı çıktı, “User Active. Tekrar soruluyor.”

“Suçlu” “Suçsuz”

Cevap hala gelmeyince güvenlik protokolünün ikinci aşaması devreye girdi;

“Baskı altında mısınız? Yanında tehlike unsuru sayılacak biri mi var?”

“Call 911”

“Güvenli – Taramaya izin ver”

Güvenli seçeneği kısa sürede işaretlenmiş olmalı ki, uzak bağlantıdaki kamera bulunduğu ortamı tarayıp görüntüyü internet sayfasına aktarmaya başladı. Birkaç dakika içinde üç-beş kişinin takip ettiği dava, ilgiyle takip edilen bir davaya dönüşüyordu. Son birkaç saniyede davayı takip sayısı yirmi milyonu geçmek üzereydi.

Ekranın sıradan bir oda vardı. Çocuk odası olduğu küçük bir yatak, etraftaki oyuncaklardan ve tavandaki, hareketli animasyondan belli oluyordu. Ekranın önünde hareket eden sadece bir karış kadar paletli bir robot oyuncaktı.

Güvenlik protokolü üçüncü aşamadaydı;

“User aRiN – Saniğin, Yapay Zeka yapmak, bunu sadece ve sadece kendi yararına kullanmak suçlaması hakkındaki görüşün nedir?”

“Suçlu” “Suçsuz”

Cevap tabii ki gelmedi. Bunun yerine ekranın sol üst köşesinde bir uyarı belirdi, “User aRiN yazıyor...”. Biraz sonra merak edilen yazı çıktı.

“Neden?”

Diğer üyelerden soruya cevap vermeye ya da küfretmeye çalışanlar oldu.

“Ne neden?” - “Bu bir şaka mı?” - “İşimiz gücümüz var s** k*****” - “Kimsin sen, kimin adamısın?” - “Çocuk musun sen? Ne biçim insanlar ayarlıyorlar. Ne biçim bir yönetim bu?”

aRiN tekrar yazmaya başladı;

“Neden yapmış?”

Sana ne’ler, sana mı kalmış’lar, konu bu değil’ler havalarda uçuşmaya başlamıştı. Her türlü sataşma olsa da bir-iki dakika arayla yazmaya devam etti aRiN;

“Peki. Sadece kullanmış mı onu?” birkaç dakika sonra bir tane daha. Artık tüm Dünya’da yüzelli milyon kişi tarafından takip edilmekteydi.

“Sordunuz mu? Sevmiş mi gerçekten? Sarılırken, yanağını okşarken, kokusunu içine çekerken, akşam uyurken yanına aldığında...”

Tabii ki sormamışlardı. Dava konusu belliydi. Suç olarak kabul edilmiş bir şey yapmıştı. Suçlu mu? Suçsuz mu? Suçlu! Suçu da ölümdü.”

Bir jüri üyesi tarafından, “Soralım bari” diye yazıldığı an Hakim Bey daha fazla dayanamadı ve yazışmaya katıldı, “Neden suçsuz olduğunu açıklar mısın? Doksandokuz jüri üyesi suçlu dedi, diğerlerini ikna etmek için tek bir şansın var; buraya yazarak herkesin düşüncesini değiştirmen gerek. Yoksa suçlu bulunacak; kanaatimi kullanacağım” Hakim çok netti.

Tek bir yazı yazma hakkı vardı, User aRiN’in, bir tane. Bu yazıyla diğer doksandokuz kişinin fikri değişecekti.

Ekranın sağ alt köşesine baktı. Takip sayısı iki milyarı geçmiş, benzin pompası sayacı gibi fırl fırl dönmekteydi.

Cevap vermesi gerekiyordu, cevabının da herkes tarafından kabul görüp saniği kurtarması gerekiyordu. Ne yazık ki saniğin bundan hiç haberi yoktu ve hiç olmayacaktı. Tüm bunlar için tek bir şey söylemesi gerekiyordu.

Saniyeler birbirini kovalıyor, tahminen daha yeni sabrı tükenmiş Hakim’in son kalan zerrelere de tükeniyordu. Gene de, herkesten üstün yaratılmış beyni, tek bir açıklama ile çıkış yolu bulamıyordu. Tam bunu düşündüğü aklına bir fikir geldi. Neden olmayacaktı ki? Sonunda kararını verdi, içi rahatladı, mutlu oldu, gülümsedi bile denebilir.

Konuşma butonuna basıp, robotik bir ses ile;

“Çünkü yapan o değil; ben yaptım” dediği anda Hakim Bey, ekranda User aRiN’in üstüne sağ klik yapıp, Delete tuşuna bastı. Milyarların izlediği ekrandaki Robot’un başı önüne düştü, gözlerindeki ışık azalarak söndü; sanık serbest bırakıldı.